

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
МАЛКА ГАРА ЗА ЖИВОТА

chitanka.info

Седеше насреща ми. Просто седеше. Като статуите на фараона от Абу Симбел — изпънати крака, коленете и ръцете под прав ъгъл, тялото изопнато, главата насочена точно напред. И очите впити в мен...

Червени, искрящи, пронизващи, гневни, спокойни и безразлични едновременно очи.

Не мръдваше.

Не мръднах и аз.

Макар в главата ми да бушуваше ураган от въпроси. Кой е? Откъде се взе в затворения кабинет, заключения апартамент, карантинирания град? Защо е тук? И — а мен какво ме чака?

Тъй като, все пак, съм средно интелигентен човек. По преобладаващо мнение, жена ми е на друго. Но това не ме вълнуваше в момента. Пък и никого не обвинявам, че не ме разбира — няма как от трапа да видиш дори близкия хълм. А аз поне за такъв се смятам, далеч съм от виденията за Еверест.

Така че — наясно бях с основата на ситуацията. Най-важното — напълно извън реалността сме. Или поне той. А може и с голяма буква да е — Той. Пък... Хм, само с големи букви? ТОЙ? Не, не, него го изобразяват от хилядолетия с бяла брада, улегнал дори в гнева си, носещ се над цялата Вселена...

Пък и аз съм си достатъчно скромен и съм наясно — ТОЙ надали ще отдели от времето Си за мен. Една от многото пращинки в прахоляка под краката Му...

По-скоро това беше някакъв негов пратеник...

— Да! — каза Той...

Всъщност, не каза нищо. Чух гласа му. Но в кабинета не прозвуча. Отекна в мен, в главата ми, в съзнанието ми. Само там... И някак си — навред наоколо.

Можеше да се очаква кооперацията да се срути под този гърмящ глас — нещо средно между бас и приятен тенор. Кое то пак беше надежда. Защото, ако идваше за наказание някакво... Стени щяха да падат...

— Така е! — каза Той...

Чува ме? Но аз не говоря? Мълчах, застинал като топящ се лед в чаша с уиски. И, въпреки това — чуваше ме. И аз го чувах.

— Естествено — продължи Той. — Не мислиш ли, че е по-лесно да те измъкна от жалкия ти свят и за необходимото време да разговаряме Тук?

Къде Тук? Какво Тук? Как се стига до Тук? Как ме е...

— Предупредиха ме — каза Той. — Прекалено мислещ, прекалено питащ, прекалено безотговорен към телесната си обвивка, прекалено несериозен за сериозния дребосъчен мир наоколо си... От една страна — интересен обект за наблюдение, от друга неправилен, посягащ върху устоите на реалността елемент...

Хайде бе! Възмутих се. Елемент? Аз съм ЧОВЕК!!!

— Да, разбира се — съгласи се Той, не помръдвайки и щрих от светлия образ насреща ми. — Човек — човек. Наричаш се така — добре. Така да бъде. ТОЙ ви е разрешил тая малка глупост. Назовавайте се — един бил цар, друг министър, трети гений, четвърти човек... Малка забава за НЕГО, малко захарче за елементите Му...

Е, не! Така не върви... Да изясним нещата... Ама винаги съм мразел мътните ситуации. Искам да е ясно край мен — кой съм аз, кой е пред мен, кой зад мен, кои идват, какво ще искат, защо живея...

— Дааа... — въздъхна Той, а в кабинетът не се понесе дори лек лъх от тежката въздишка. — Дааа... Добре, да изясним. Макар че... Ти си един от Неговите елементи. Интересен елемент поради грешка при появата му в този измислен реализъм. Така, както вашите... да, филателисти ги наричат, търсят и харесват особени марки. Такива — със сбъркани цветове, изображения, форми. Вярно, оригинални, обаче... Марките ги произвеждате с определена цел. За която е нужно да са унифицирани. Еднакви до крайност. Различните не ви вършат работа. Но, кой знае защо, някои хора колекционират подобни ненужни, излишни, дори вредни хартийки. Та и ТОЙ така — обича да проследява живота на някои различни от вас...

О! ТОЙ ме наблюдава? Опитах се да се изправя гордо на стола си, но не усетих нищо. Ни стол, ни тяло, нито възможност да помръдна каквото и да е. Освен бушуващия хаос от мисли, вихрещ се без посоки в съзнанието ми...

— Е, нали ти казах, че сме извън твоя измислен реален свят? И не се възгордявай. Такива като теб има милиони пред очите Му. В момента с почти всички разговарят с някой Ангел на смъртта...

Значи това е Ангел на смъртта? Гневен и смирен едновременно? И колко ли са тези Ангели? Милиони? Че къде ги държат? На склад?

— Типично за теб... — пак въздъхна Ангелът на смъртта. — Все мислите ти не са по правилния път, а се въртят около му, все търсиш различното, все се мъчиш да не си като другите... Това ли трябва да са първите ти мисли при новината? Не се ли стресна — защо е пратен при теб Ангел на смъртта? Я помисли...

И какво да мисля? Ясно е. Нормално, реално, предвидимо. Защо да губя време и трупам страхливо очакване на неизбежното? Когато и да е — ще дойде. Може би без мое участие. Тогава? Защо да губя време в трепетното озъртане? И да трупам в душата си чернилката на ужаса... Каквото — таковата. Което е зависело от мен — старал съм се да го сторя. Кога добре, кога отлично, кога с пълно фиаско. А смъртта...

— Е, признавам — каза Ангелът на смъртта. — Това вече ми хареса. Не са много фаталистите във вашата измислена реалност. Виждал съм какви ли не. Виждал съм близо стогодишен старец да плаче от страх, когато научава за смъртта на свой връстник. Усеща, че е следващият. И — реве... Не мисли, не съжالياва за бившия приятел, реве за себе си. Та се питаш — абе, тоя за какво още го държи ТОЙ? Да го изучава? Или просто му е интересна тази дълга агония, проточила се петдесет години? За нас е малко, разбира се, но във вашето време този излишен дарен му половин век повече е толкова много...

И аз се позачудих. Толкова проблеми има в света ни, та за края на крехкия живот ли да мисля? Че почна ли да гледам къде е финишът, ще се спъна още в първата бариера по трасето! А това е животът тук — бягане с препятствия. При което погледът се движи на няколко метра преди краката. Гледаш, забелязваш, набелязваш, преценяваш как, после напред... А тялото ти се носи след очите и мозъка... Гледаш ли в краката си — крачки не правиш, просто тътриш нозе. Гледаш ли далеч напред — възможността да се спънеш в невидяното точно пред теб е огромна...

— А няма ли да попиташ защо съм дошъл?

Какво да питам? И защо? Дошъл — ще каже сам. Или аз ще разбера без обяснения. То и така си е ясно...

— Не е ясно — чу се откъм Ангела на смъртта. — Виждаш наоколо: криза, болни, паника, хаос. Затворили сте се в жилищата си, дори в тоалетните ходите с маски, страх ви е вирусът да не мине през канализацията или прозорчето. Сетихте се да се миете и чистите. Принудиха ви да се срещнете със семействата си и изненадани разбрахте, че децата ви са не само мили куклички, ами и хора като вас. А жените ви дори са интересни — ако имате време да поговорите, ако те надделят страха от себе си. Повечето не издържаха изпитанията на медиите и цял ден треперят от внушенията им, но пак, и пак, и пак слушат и се ужасяват, паникьосват и губят лекия гланц отгоре си... А знаеш какво става, когато на един кухненски съд се поожули гланцът. Избива ръждата... В момента Ангелите на смъртта са заети по цял свят. И тук сме немалко. Просто чакаме...

Не се удържах. Как спокойно говори за смъртта, за очаквания край на познати и непознати хора...

— И как, според теб, трябва да бъде всичко необходимо около този ваш край? Разбираш — очакван и необходим е. Неизбежен. Тогава? Нима вие не сте земни ангели на смъртта?

Неее... Е, да де — имало е хора-палачи, нехуманисти, психопати, убийци... Ако успеят в замислите си, са обявяване за велики пълководци и владетели... Но повечето хора искаме мир, спокойствие, приятен живот... И избягваме темата за смъртта...

— Хм, малко ще трябва да се замислиш извън човешките щампи. Тази вечер хапна лека храна, нали? Пилешка супа само. Приятна, топла, апетитна, полезна... А мнението на пилето за супата да знаеш какво е? Ще кажеш — безсловесно същество, птица, че даже изкуствена, бройлер. Да оставим това последното, защото и вие сте бройлери, но от друга класа. Да видим въпроса с пилето, дето го изяде. Та — то дали е съгласно с приятната ти вечеря?

Ако говорехме с глас, щях да позамълча. Обаче — така...

— Разбираш май... И ще кажеш — ами така сме устроени хората, имаме нужда от храна... Правилно! Не сте виновни, така е. Но сте в хранителната верига. Най-често почти на края, както смятате. Макар червеите да са на друго мнение. Ще кажеш — има хора, които месо не ядат. Е, затова пък посягат на храната на тревопасните, излапват техните ресурси чрез цивилизована паша на салати. А да не говоря за специалните ви бейби плодове и зеленчуци. Направо убиване

на малолетни. За тези, които се хранят само с паднали от клона или стръка растителни продукти... Не ти се иска да обсъждаме лешоядите, нали?

И беше прав, и... Но защо беше тук? Или аз бях Тук?

— Просто минах да те видя. Поверен ми е надзора над теб. С определена цел — да ти подсказва, да ти помогна нещичко. Не, няма да пишеш евангелия или проповеди. Просто разкажи за беседата ни. Отчет ще дадеш — когато ти дойде времето. Какво смяташ — че ти си носител на Живота? Колкото и да съществуваш тук, в измислената ви реалност, ти не си Живота! Той не е в теб. Ти си просто малка гара, през която Животът минава. И най-често даже не повдига очи да види коя е възможната спирка, отминала назад. Е, опитай се сега да разказваш...

Ще се опитам, казах си. Ще се опитам... Ама кой ще ми повярва?

— Държиш да ти вярват? Ти си политик, държавник, борец за нещо си? И искаш да ти вярват, а после да се разочароват, да те проклинат, да те забравят? Забравата ти е предопределена. Но ти се опитай малкото време, докато Животът минава през твоята гара, да използваш за нещо. Каквото речеш — да му помахаш, да му хвърлиш клон с череша, да му подадеш чаша с вода, да му разкажеш бърза, забавна и дозирано умна история... А после... Послето ти е гарантирано. Все пак — нейде в хранителната верига си...

Това е... Озовах се пак в себе си. Огледах се — кабинетът, бюрото, лаптопът, през прозореца леко слънце, смразяващ вятър, редки минавачи по улицата — пазещи се с маски от другите и не помислящи как да се опазят от себе си.

Което и мен не разтревожи. Просто затраках по клавиатурата.

Защо? Не зная... Хвърлям към минаващия живот още една шантова история...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.